

νειαν τῶν λαῶν. Αὕτη εἶναι, Κύριοι, ἡ δύναμις, αὕτη εἶναι ἡ δύναμις, πρὸ τῆς ὁποίας δὴ συντριβῇ πᾶσα ὑλιστικὴ τάσις· αὕτη εἶναι ἡ δύναμις, ἥτις οἰονεὶ φωνὴν ἀφιεῖσα οὐδέποτε παύεται διακηρύττουσα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀναντιρρήτως ἐξοχώτερον τῶν πλασμάτων, δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν κόσμον ἀπλῆς παιδείας· χάριν, δὲν ἐγεννήθη, ἵνα ζήσῃ μόνον καὶ ἀποθάνῃ ἀνευ ἰδιαιτέρου σκοποῦ καὶ τέλους, δὲν προσωρίσθῃ νὰ διαδραματίσῃ τὸ οἰκτρότατον πρόσωπον ἐν τῷ πολυσυνθέτῳ δράματι τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. «Τὰ μεγαλεῖον ἡμῶν, ἔλεγέ ποτε εἰς τῶν εὐγενεστέρων καὶ εὐλικρινεστέρων ἐκκλησιαστικῶν ῥητόρων τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ τῆς ἀναμαρτήτου, ὁ γνωστός πατήρ Ὑάκυνθος, τὸ μεγαλεῖον ἡμῶν δὲν ἐγκρίνεται ἐν τῇ φυσικῇ ἡμῶν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἠθικῇ φύσει· ὀλίγον μέλει ἡμῖν νὰ μάθωμεν, ὅποιοι εἶναι ὁ πρόγονος ἡμῶν, ἂν ὁ πρόγονος οὗτος εἶναι, θὰ εἶπω τὴν λέξιν, ὁ πίθηκος, ἐνῶ ἡ Γένεσις ὑποδεικνύει ἡμῖν πρόγονον ἔτι εὐτελέστερον, τὸν πηλὸν, τὸν χοῦν τῆς γῆς. Ὑψηλὸν ὀργανικὴ ἢ ἀνόργανος, ὕλη ζῶσα ἢ ἄψυχος, ἀδιάφορον! Ἐν μιᾷ ὥρᾳ, ἐν μιᾷ στιγμῇ, σπουδαιοτάτῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐν μιᾷ στιγμῇ χαραχάσθη τὴν πραγματικὴν ἀρχὴν τοῦ εἶδους ἡμῶν, πνοὴ ἐνεφυσήθη εἰς τὴν ὕλην ταύτην, πνοὴ ζωῆς, σπέρμα συνειδήσεως καὶ λόγου, καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦτο πλέον πηλός, δὲν ἦτο πλέον χοῦς τῆς γῆς, δὲν ἦτο πλέον σὰρξ, ἡτό τι ἀνώτερον καὶ εὐγενέστερον, ἦτο εἰκὼν Θεοῦ καὶ ὁμοίωσις. Τοῦτο εἶναι τὸ ποιοῦν ἀναγκαίως τὸν ἄνθρωπον θρησκευτικόν, τοῦτο εἶναι τὸ ποιοῦν τὸν ἄνθρωπον ἀθάνατον.»

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 22].

Ὁ μεταξοσκώληξ νῦν φθάνει εἰς τὴν πλήρη αὐτοῦ αὐξήσειν, εἶναι δὲ λεπτὴ κάμβη δύο καὶ ἡμίσεως μέχρι τριῶν δακτύλων μήκους. Ὁ σκώληξ οὗτος ἔχει

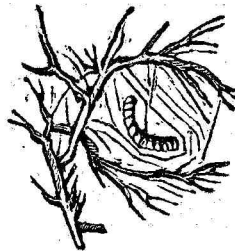
δώδεκα μεμβρανώδεις δακτύλους περὶ τὸ σῶμα του, παραλλήλως τεθειμένους, οἱ δακτύλοι οὗτοι ἀναποκρινόμενοι εἰς τὰς κινήσεις τοῦ ζώου, ἀμοιβαίως συστέλλονται καὶ μηκύνονται. Ἐχει δεκαεὶς πόδας, ἀνά ζεύγη, ἐξ προσθίων· οἱ ἄλλοι δέκα μεμβρανώδεις, εὐκαμπτοὶ ἔχουσι μικρὰ πρὸς ἀναρρίχσιν ὄργανα. Τὸ στόμα του ἔχει κάθετον ἀντὶ ὀριζοντείου τομῆς. Ὁ σκώληξ ἔχει δεκαοκτὼ ἀναπνευστικὰς ὁπὰς, τεθειμένας εἰς ἵσας ἀποστάσεις, ἐννέα ἐπὶ ἐκάστης πλευρᾷ τοῦ σώματος. Ἐκάστη τῶν ὁπῶν τοῦ σώματος ὑποτίθεται οὕσα τὸ τέρμα ἰδιαίτερου ὀργάνου ἀναπνευστικοῦ. Ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς παρὰ τὸ στόμα, ἑπτὰ μικροὶ ὀφθαλμοὶ διακρίνονται. Τὰ δύο ἀνοίγμα-

τα δι' ὧν ὁ σκώληξ ἐξάγει τὸ μεταξινὸν νῆμα του κείνται ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν σιαγῶνα, παρακείμενα ἀλλήλοις καὶ υπερμέτρως λεπτά.

Κατὰ τὴν ἄνω μνησθεῖσαν περίοδον ὁ πόθος τοῦ σκώληκος πρὸς τροφὴν ἀρχεται καταπίπτων, καὶ βαθμῶν οὐδὲ κἂν ἐγγίζει τὰ φύλλα· ἀνήσυχος δὲ γενόμενος, ὑψοῖ τὴν κεφαλὴν καὶ περιφέρεται κυκλικῶς ζητῶν μέρος ἐνθα δύναται νὰ ἀρχίσῃ τὴν κλωστικὴν ἐργασίαν του. Τὸ χρῶμα του νῦν εἶναι πράσινον ἀνοικτόν. Εἰκοσιέσσαρας ὥρας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀπὸ τροφῆς ἐγκρατείας του, τὸ ὑλικόν τὸ ἐξ οὗ ἡ μετάξι κατασκευάζεται χωνεύεται καὶ τὸ πράσινον χρῶμα ἐξαφανίζεται· τὸ σῶμα του λαμβάνει στιλπνότητα καὶ διαφάνειαν περὶ τὸν λαμόν. Πρὶν ἢ ὁ σκώληξ ἐντελῶς παρασκευασθῇ πρὸς κλῶσιν, τὸ σῶμα του ἀποκτᾷ μείζονα σταθερότητα καὶ κατὰ τι ἐλαττοῦται τὸ μέγεθος.

Ἡ οὐσία ἐξ ἧς ἡ μετάξι, λέγουσιν οἱ τινες, γίνεται, διακρίνεται εἰς εἶδος λεπτῆς κιτρίνης, διαφανοῦς, γλυκύδους ὕλης ἐν δυσὶ χωριστοῖς ἀγγείοις ἐλαχίστων διαστάσεων, ὑφαινομένη ἐπὶ δύο ἀτράκτων ἐν τῷ στομάχῳ, ἂν δὲ ἐκτυλιχθῶσι τὰ ἀγγεῖα ταῦτα ἔσονται περὶ τοὺς δέκα δακτύλους τὸ μήκος. Ἡ ἐκβέσις ὅμως αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη ὥς παρακατιῶν δειχθήσεται.

Ὅποταν ὁ σκώληξ ὀρίσῃ γωνίαν τινα ἧς αἱ διαστάσεις συμφωνοῦσι πρὸς τὸ μέγεθος τῆς σκοπομένης μεταξίνης σφαίρας ἢ τοῦ κουκουλίου, ἀρχεται τῆς ἐργασίας του ῥίπτων λεπτὰς καὶ ἀκανονίστους κλωστάς, ὡς ἐν τῷ δε τῷ σχήματι δι' ὧν νὰ δύναται νὰ στηρίξῃ τὴν μέλλουσαν κατοικίαν του.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, τὸ ἔντομον κατασκευάζει ἐπ' αὐτῶν χαλαρὸν κατασκευασμα ὡσεὶ οὐδὲς σχήματος βαθμῶν δὲ προχωρεῖ καλύπτων κατὰ τὰς τρεῖς ἐπομένας ἡμέρας, τὴν στερεὰν κιτρίνην σφαῖραν· ὁ ἐργάτης ἐννοεῖται πάντοτε διατελεῖ ἐντὸς τῆς σφαίρας ἢν κατασκευάζει. Ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον μία τῶν κλωστῶν ἐκείνων αἵτινες εἰσὶ προωρισμέναι πρὸς στηρίξιν τοῦ κουκουλίου θραυσθῇ, ὁ σκώληξ εὐρήσκει, προβαλόντος τοῦ ἔργου, ὅτι ἡ σφαῖρα, μὴ οὔσα καλῶς ἐστηριγμένη, καθίσταται ἀστατος, οὕτω δὲ τὸ ἔντομον ἀδυνατεῖ νὰ προβῇ καταλλήλως εἰς τὰς ἐργασίας του. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ σκώληξ διατρύχῃ καὶ καθολοκληρίαν ἐγκαταλείπει τὸ ἀτελεῖωτον κουκούλιον ἐκρίπτει τὰς ἀπομενουσὰς κλωσὰς τῆδε κακῶς ὁπότεν δῆποτε διέρχεται· διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ μετάξι καθολοκληρίαν ἀπόλλυται, καὶ ὁ σκώληξ, μὴ εὐρίσκων θέσιν ἢν νὰ παρασκευάσῃ εἰς τὴν μεταβολὴν ταύτην, ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ τὸ παραγματοποιήσῃ.

Ἡ μεταξίνη κλωστή, ἥτις ἐκασυρομένη φαίνεται οὕσα μία, σύγκειται ἐκ δύο ἀστρίφων, αἱ δύο δ' αὐτῇ σφ-